

SEX-БАЛАСЫ

ЭХ, ТЫ, ЁЛКІ... АЛКІН!

...Не ведаю, як каго, а мяне навіна пра нараджэнне ў Алы Пугачовай і Максіма Галкіна двойні ад сурагатнай маці — хлопчыка і дзяўчынку — шакіравала. Свой артыкул пішу літаральна на «гарачых слядах» (хаця паведамляецца, што блізныты нарадзіліся яшчэ 18 верасня, проста пра падзею толькі зараз стала вядома), таму ўсё яшчэ не пакідае думка, што гэта розыгрыш, нейкі недарэчны жарт... Зрэшты, здаровы сэнс падказвае, што такімі рэчамі не жартуюць, таму навіну трэба ўспрымаць як данасць. Трэба, але нешта, прабачце, перашкаджае...

Давайце дамовімся адразу: дзеці — святое. Гэта нават надалей не абмяркоўваецца і не падлягае сумневу. Нездарма ж кажуць, што яны — кветкі жыцця. Нешта не тое, як мне бачыцца, адбываецца не з імі, а з іх бацькамі. «Зорнымі» бацькамі, якіх, як і «звычайных», таксама не выбіраюць...

Не трэба нават браць да ўвагі далёкіх замежных «зорак»: за апошнія гады многія расійскія прадстаўнікі шоу-бізнесу дзякуючы сурагатнаму мацярынству сталі бацькамі. Напрыклад, гэтага не ўтойвае папулярная ў 1990-я гады спявачка Алёна Апіна, у якой такім чынам яшчэ ў 2001 годзе нарадзілася дачка. Згодна з паведамленнямі сродкаў масавай інфармацыі, і ў цяпер яшчэ «дзеючага» (тут я найперш пра спевы, пра настрачаную вядомасць) Валерыя Лявонцьева з'явілася дачка таксама ад сурагатнай маці — у 2010 годзе. Ну і самы вядомы бацька дваіх сурагатных дзяцей, вядома, Філіп Кіркора! Вядомы найперш таму, што, магчыма, больш за іншых «зорных» бацькоў па справе і без любіць «прапірыцца» на гэтым фоне. Можа, ён і не хоча так рабіць, але ў выніку ўсё атрымліваецца як заўсёды: ад празмернай дэманстрацыі яго любові да Алы-Вікторыі і Марціна вее нейкай нацягнутасцю і штучнасцю. Таму, напэўна, невыпадкова Філіп стаў аб'ектам жартаў для

Клуба вясёлых і знаходлівых. Каманда Маскоўскага дзяржаўнага інстытута міжнародных адносін «Парапапарам» нават прысвяціла яму цэлую песню, дзе ёсць словы ад імя якой быццам бы шматлікіх дзяцей Кіркорава: «Почему так жесток мир?/ Почему наша мать — отец?/ Почему наш отец — мать?/ Почему они оба — Филипп?/ Не пойму, как отец живёт/ Почему всё не как у людей?»

...Паведамляецца, што нараджаныя блізныты — гэта біялагічныя дзеці 64-гадовай Алы Пугачовай і 37-гадовага Максіма Галкіна. Як той казаў, свечку ніхто не трымаў. У тым сэнсе, што сёння (дакладней, пра гэта трэба было паклапаціцца ўчора) сучасныя тэхналогіі дазваляюць замарозіць жаночую яйцаклетку (вы ж разумееце, чаму менавіта пра гэта гаворка), і, у прынцыпе, яно сапраўды маглі быць менавіта так. Толькі дазволіце сабе задаць пытанне... Па магчымасці, далікатна: а навошта? Кожны, вядома, сам уладар свайго лёсу... Толькі калі б «зорная» пара вырашыла ўсынавіць ці ўдачырыць дзіця, гэта было б такой маральнай падтрымкай для прыёмных сем'яў, дзіцячых дамоў! Не кажучы пра ўладкаваны лёс канкрэтных дзетак, што маглі патрапіць у сям'ю. Пагадзіцеся, Пугачову — маці і бабуню — ніхто б ніколі не змог папракнуць у тым, што яна не выканалася свайго жаночага прызначэння. І зараз спявачка магла проста працягнуць радаваць прыхільнікаў сваёй творчасці або са спакойным сумленнем «спачываць на лаўрах».

Выходзіць, справа ў Галкіну?... Навіна пра нараджэнне дзяцей праз сурагатнае мацярынства суправаджалася ў сродках масавай інфармацыі каментарыем: маўляў, гэта — адказ яго і Пугачовай журналістам і нядобрачытліцам, якія сцвярджалі, што ў «зорнай» пары намеціўся разлад і ўсё можа скончыцца скасаваннем шлюбу. Тыя чуткі пазней Максім у эфіры абверг, але, пагадзіцеся, справы — лепш за словы... Не, ніхто не аспрэчвае, што ў яго там нешта не «страліла»... У сілу аб'ектыўных прычын (калі пара сапраўды пажадала мець дзяцей) усё трэба было рабіць так, як і было зроблена. Але, на мой погляд, не мае асаблівага значэння: было гэта «выратаваннем сям'і» ці ўзважаным рашэннем. Бо справа якраз у дзецях, якія, як было сказана вышэй, бацькоў не выбіраюць. Калі з Галкіным яшчэ ўсё нічога (37 год — узрост адносна малады), як Пугачова будзе праз некалькі гадоў тлумачыць Гары і Лізаветце (так быццам бы назвалі нованароджаных) свой узрост?... Колькі ён дазволіць займацца іх выхаваннем? Між тым, гэтая «міна запаволеннага дзеяння» была закладзена першапачаткова з-за істотнай розніцы ва ўзросце сужэнцаў... Дзеці, упэўнены, і належную адукацыю атрымаюць, і ў жыцці будуць уладкаваныя, ды і талентамі, Бог даасць, пахваліцца змогуць. Толькі ці хлопці ім часу адчуць радасці сапраўднага дзяцінства — разам з бацькамі?..

У рэшце рэшт, справа не ў канкрэтных прозвішчах вядомых людзей. У іх ёсць слава, ёсць грошы. Нягледзячы на гэта, «зоркі», напэўна, шчаслівыя або не ў той жа самай ступені, што і мы з вамі. Толькі яны — людзі публічныя, што прызвычаліся да ўсеагульнай і пастаяннай увагі. Магчыма, ужо нават на падсвядомым узроўні: калі яны вонкава шчаслівыя, значыць, напоўніцу і ва ўсім.

Яны — людзі публічныя, што прызвычаліся да ўсеагульнай і пастаяннай увагі. Магчыма, ужо нават на падсвядомым узроўні: калі яны вонкава шчаслівыя, значыць, напоўніцу і ва ўсім. Напэўна, адсюль ідзе гэтае следаванне вядомаму «пасадзіць дрэва, пабудоваць дом, вырасіць дзіця»? Але дрэў на дачным участку ўжо — цэлы сад. Кватэры, загадарныя дамы (замкі) — куплены-пабудаваны і сабе, і нашчадкам. Што застаецца?..

Тое, што «малых» бацькоў кінутыя віншаваць іх родныя і сябры, — цалкам натуральна і па-чалавечы зразумела. Праўда, ведаючы норавы «вышэйшага свету» (тое, што нам дазваляюць ведаць), вельмі не хацелася б, каб нараджэнне такім чынам дзяцей пераўтварылася для бамонду ў такую своеасаблівую «модную тэму»...

Невясёлая размова атрымалася, згодны. Але гэта не той выпадак, калі трэба «сцябацца». Колькі гаворка — пра дзяцей...
Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.



Фота Марыны БЕГУНЮК

ПАЗНАЁМІЦЦА ЗА... ПЯЦЬ ХВІЛІН...

(Заканчэнне.)

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

Для чаго на «хуткія спатканні» ідуць дзяўчаты? Пэўна, з тымі ж мэтамі, што і прадстаўнікі моцнай паловы чалавецтва. Памятаеце, як у той песні пра фабрычных дзяўчат, якія «с парнямі сустрачаюцца». Прынамсі, у вачах удзельніцы я заўважыла цікавасць. А яшчэ, як падалося, спадзяванне знайсці сваё шчасце... «Іногады з гэтых вестчак што-то атрымліваецца». Дарэчы, «кошт надзеі» — 170 тысяч рублёў.

...Мне выдалі бэйдж і пасадзілі за столік. Каб ацэньваць новых знаёмых, прапанавалі «карту сімпатый». У ёй былі пайменна пазначаны адзінаццаць хлопцаў, а насупраць — тры калонкі: «рамантычнае спатканне», «сяброўскія стасункі», «дзелавыя стасункі». Пасля знаёмства кожнаму хлопцу (дзяўчыне) трэба было паставіць «птушачку» насупраць канкрэтнага імені, выбраўшы характар стасункаў з патэнцыяльным партнёрам. Потым гэтыя карты збіраюцца і аналізуюцца арганізатарамі, а вынікі супадзенняў або несупадзенняў сімпатый дасылаюцца на электронную пошту кожнаму ўдзельніку. Калі сімпатый аказалася ўзаемнай, то хлопцы і дзяўчаты атрымліваюць нумары тэлефонаў адно аднаго.

...Дзяўчаты чакалі свайго часу «ікс» у зале для спатканняў. Хлопцы круціліся перад люстэркам у зале. Як патлумачылі арганізатары, гэта зроблена наўмысна дзеля таго, каб падоўжыць момант хваляванняў, з аднаго боку, і даць магчымасць дзяўчатам падрыхтавацца як след — з другога. Напрыклад, адна ўдзельніца нават пачала раіцца, як ёй лепш... сесці, каб у хлопцаў быў «добры агляд».

Пакуль падфарбоўвалі вусны, дзяўчына-фатограф падглядвала ў шчылінку і каментавала: «Ой, там валасаценькі ёсць! Такі харошанькі!»

Я загадзя падрыхтавалася весці «стральбу вочкамі» і «лёгенька хіхікаць». Але маю стратэгію зруйнаваў сваім пытаннем першы ж хлопец: — Як вы ставіцеся да астрафізікі?

Дзяўчына, якая клапацілася, як ёй лепш сесці, вельмі хвалявалася наконце знешнасці будучых прэтэндэнтаў:

— Парадуй, скажы, што нікога барадатага няма...

Гадзіннік паказваў ужо 20.25 (пачатак быў прызначаны на 20 гадзін). «Мужчыны затрымліваюцца», — вельмі патлумачылі арганізатары. Нехта з дзяўчат прапанаваў пагуляць, а нехта — саставіць сталы і зладзіць «дамскі клуб» з гарбаткай.

...Нарэшце наступіў доўгачаканы момант: дзверы адчыніліся і ў залу зайшлі адзінаццаць «добрых малайцоў». Я загадзя падрыхтавалася весці «стральбу вочкамі» і «лёгенька хіхікаць». Але маю стратэгію зруйнаваў сваім пытаннем першы ж хлопец:

— Як вы ставіцеся да астрафізікі?

Наступныя пяць хвілін я слухала аповед пра калапіс і ўнутрыдзерныя працэсы... У гэты час у галаву прыйшла думка пра тое, што не адна я прыйшла сюды НЕ з мэтай пазнаёміцца...

Далей усё пайшло даволі лёгка і весела. Прыемна было назіраць, як па чарзе падсаджваюцца ўсё новыя і новыя хлопцы. З кімсьці было сумна, а з некім можна было так забалбатацца, што нават не пачуць званочка, які азначаў, што хлопец



Фота з сайта «хуткія спатканні» у Мінску.

надышоў час перайсці да іншай дзяўчыны.

...На адным дыханні прайшло пяць спатканняў. Потым я ўжо была салідарная з хлопцамі, якія, падсаджваючыся да мяне, мармыталі з вінаватай усмешкай: «Ой, колькі ж яшчэ вас?» Праўда, пяціхвілінныя

Пакуль падфарбоўвалі вусны, дзяўчына-фатограф падглядвала ў шчылінку і каментавала: «Ой, там валасаценькі ёсць! Такі харошанькі!»

спатканні аказаліся досыць карыснымі, бо суразмоўцы ў большасці сваёй, трапляліся цікавыя. У асноўным, як і казалі арганізатары, гэта былі «ІТ-шнікі». Але сустрэліся і эканаміст, і дызайнер, і нават бармен. Я даведалася, напрыклад, як гатуецца мяса па-татарску, як распрацоўваюцца камп'ютарныя гульні і дзе лепш адпачываць у Крыме. Асабліва не думаючы, я ставіла амаль усім «птушачку» ў калонцы «сяброўскія стасункі». Дарэчы, заўважыла, што не ўсе хлопцы так легкадумна падыходзілі да ацэньвання дзяўчат. Перад тым, як паставіць сваю «птушачку», некаторыя задумлена глядзелі ў твар, пыхкалі, па некалькі разоў перачытвалі назвы калонак, а ўжо потым старанна «заносілі» мяне ў адну з іх.

Думаю, не ўсе яны прыйшлі на мерапрыемства з мэтай знайсці сабе сяброўку на ўсё жыццё. Мне падалося, што можна вылучыць тры катэгорыі хлопцаў, якія — кожны па сваёй прычыне — вырашылі наведаць імпрэзу. Перш за ўсё гэта тыя, хто прыйшоў проста дзеля цікавасці, добрага баўлення часу і асабістага «паказу». Прыклад з «астрафізікам» не адзіны. Быў хлопец, які вельмі хацеў падацца неадукаваным бесперацоўным маргінальным чалавекам. Размаўляючы на жаргонне, ён назіраў, як я на гэта адрэагу. Толькі пасля даведалася пра яго вышэйшую адукацыю, добрую працу і неблагі круглагляд.

Другая катэгорыя — гэта насамрэч тыя, хто шукае сабе «палову». З большасцю размаўляць было прыемна. Але знаходзіліся і хлопцы, якія лічылі, што дзяўчаты павінны глядзець на іх як на «прынцаў». Яны ладзілі своеасаблівыя правэркі таго, ці хлшу я ім. Прытым самі прызнаваліся, што проста правяраюць, а пасля глядзелі на маю рэакцыю. І калі яна ім падабалася, то задаволена ўсміхаліся і пераходзілі ўжо на менш «афіцыйную» частку размовы. У гэтых хлопцаў загадзя былі падрыхтаваны пытанні кшталту: «Як часта дзяўчаты ідэалізуюць свайго першага хлопца?», «Ці часта

ты першая знаёмішся з хлопцамі?», «Якія пытанні ты хочаш задаць, каб лепш мяне ведаць?». А адказы на гэтыя пытанні стваралі, як сказаў адзін з суразмоўцаў, «псіхалагічны партрэт».

А вось для чаго прыйшла трэцяя катэгорыя ўдзельнікаў, для мяне так і засталася загадкай, бо, акрамя «прывітанне», яны больш нічога не маглі сказаць. У адказ на мае ветлівыя пытанні я атрымлівала ківок галавой, у лепшым выпадку — нейкае мармытанне. З адным мужчынам (узрост якога значна пераважаў межы пажаданага) мне надакучыла маўчаць, таму я стала расказваць пра дзіркі ў аэонавым слоі і як яны ўплываюць на наша здароўе (літаральна напярэдадні па заданні рэдакцыі была на прэс-канферэнцыі, прысвечанай гэтай тэме). На здзіўленне, мой суразмоўца загаварыў:

— Гэта немагчыма! Немагчыма, што вы гэта ведаеце! Мне на мінулым тыдні літаральна тое ж самае расказваў мой сябра! Гэта неверагодна!

Ну што ж, прынамсі, высветлілася, што мой суразмоўца можа падтрымаць дыялог. Вядома, бываюць і сарамлівыя людзі. Але калі ўжо ісці на такога кшталту спатканні, дык дакладна не з думкамі, што вас там будучы забавяць. Каб добра правесці час, вы самі павінны прынесці з сабой адпаведную атмасферу. А супрацьлеглы пол з радасцю яе з вамі падзеліць.

...На адным дыханні прайшло пяць спатканняў. Потым я ўжо была салідарная з хлопцамі, якія, падсаджваючыся да мяне, мармыталі з вінаватай усмешкай: «Ой, колькі ж яшчэ вас?»

...Пасля нялёгкага адзінаццаці спатканняў арганізатары сабралі ва ўсіх «карткі сімпатый» і хутка вызначылі самых папулярных у гэты вечар хлопцаў і дзяўчыну. Шчасліўчыкаў павіншавалі і ўручылі невялікія падарункі. Пасля «афіцыйнай» часткі пераможцы селі разам за столік і абмяняліся нумарамі. Я паглядзела ў залу, у якой, акрамя іх, засталіся дапіваць свой сок адны дзяўчаты, і ўздыхнула: «Ну хоць хтосьці знайшоў адно аднаго».

○○○

Праз суткі на маю электронную пошту прыйшла табліца сумяшчальнасці. З некалькімі хлопцамі ў мяне супалі погляды на сяброўскія стасункі. Праглядаючы вынікі, я пашкадавала, што нідзе не пазначыла «рамантычнае спатканне». Станоўчыя эмоцыі, пэўна, было б яшчэ больш...

Вікторыя ЧАПЛЕВА.

ЧЫРВОНКА
Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты — устаноў «Рэдакцыя газеты «Звязда»; грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказы за выпуск — першы намеснік галоўнага рэдактара Наталля КАРПЕНКА.

Адрас рэдакцыі:
220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактны тэлефон: 292 44 12.

e-mail: posts@tut.by; info@zvyzda.minsk.by

Газета адрэагувана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013,

г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 23.184.

Нумар падпісаны ў 19.30 9.10.2013 г.